

ΤΟ ΡΟΠΤΡΟ

Πίσω απ' την πόρτα το δωμάτιο στον τοίχο.

Η χαραμάδα φωτεινή κουρτίνα της σκόνης.

Βήματα στη σκάλα. Κανείς.

Χρόνια ή ζωή σου ένα σπίτι.

Χτυπώ την πόρτα και

Προσμένω να μ' ανοίξεις.

Μες στα δωμάτια των χρόνων να γυρνώ

αναζητώντας της καθημερινότητας το θαύμα

μέχρι να γίνουν έμπιστα σιγά-σιγά

τα πράγματα και να σιγομιλώ μαζί τους.

Χτυπώ την πόρτα.

Ή χέρι μου έγινε αυτό το ρόπτρο

και το αδιάκοπο τακ-τακ

ο αντίλαλος της ερημιάς ή

το τραγούδι μου πού επανέρχεται...

Πριν από το θαύμα η θλίψη, η αγωνία

και της φθοράς η διαρκής δοκιμασία.